

[Hert Petersen.]

hedsministeren for lidt siden gik lidt let hen over, da han sagde, at man ikke har beskrevet, hvad en økonomisk union er. Kan vi i hvert fald ikke blive enige om, at man har prøvet på at beskrive det, nemlig i resolutionen af marts 1971? I denne står, at

„... Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regering udtrykker deres politiske vilje til i løbet af de næste 10 år at gennemføre en økonomisk og monetær union efter en etapeplan, der begynder den 1. januar 1971.“ I denne etapeplan indgår, at „... de skridt, der tages, skal muliggøre, at Fællesskabet ved afslutningen af denne proces vil udgøre et konkurrencefrit område, et selvstændigt valutarisk område og (som punkt 3) på det økonomiske og det valutariske område vil være i besiddelse af en kompetence og et ansvar, der gør det muligt for dets institutioner at sikre styringen af unionen. Med henblik herpå skal de nødvendige beslutninger om de nødvendige beføjelser tildeles Fællesskabets institutioner. Fordelingen af kompetence og ansvar mellem Fællesskabets institutioner på den ene side og medlemsstaterne på den anden side skal ske under hensyntagen til, hvad der er nødvendigt for samhørigheden inden for unionen og for at sikre effektiviteten af Fællesskabets handlinger. ... De principper, der er defineret ovenfor, skal anvendes på følgende områder“ — så nævnes penge- og kreditpolitikken, valutapolitikken, kapitalmarkedspolitikken — „budget- og skattepolitikken i relation til stabilitets- og vækstpolitikken. For så vidt angår budgetpolitikken ...“ — det er det, vi herhjemme kalder finanslovspolitikken — „i egentlig forstand fastsættes på fællesskabsplan det spillem, inden for hvilket hovedelementerne i de samlede offentlige budgetter skal holde sig og navnlig ændringen i deres omfang, saldiens størrelse samt måderne til finansiering af eller anvendelse af disse.“

Endelig det sidste citat, jeg skal nævne:

„Efterhånden som der er opnået fremskridt med hensyn til at nærme sig endemålet, bør der skabes virkemidler på fællesskabsplan, hvor de forekommer nødvendige med henblik på at erstatte eller

supplere virkningen af de nationale virkemidler.“

Se, nu ved jeg godt, hvad markedsministeren vil sige til det her. Han vil sige, at det bliver nok ikke til noget, eller også vil han sige: hvis det kommer så vidt, at det fører til en indblanding i dansk fordelingspolitik, vil jeg nedlægge veto. Ja men hvordan kan det, jeg har læst op, undgå at være en indblanding i dansk fordelingspolitik? Hvordan kan en sådan udtalelse om, at man vil nedlægge veto, være andet end en erklæring om, at man vil nedlægge veto mod gennemførelsen af den økonomiske union, som det er vedtaget at gennemføre? Det er der naturligvis ingen realitet i, og markedsministeren har da også udtrykkelig accepteret den økonomiske union og beslutningen af marts 1971 nede i Bruxelles med det forbehold, som vi nu har hørt om så mange gange.

Jeg mener altså, der ligger et indre paradoks i, at man på den ene side accepterer den historie her og på den anden side tager et sådant forbehold. Begge dele lader sig ikke realisere. Så kan man godt hengive sig til de bedste forhåbninger. Det sker da også, de en gang imellem går i opfyldelse; det skal jeg erkende. Men jeg mener, at sandsynligheden for, at de bedste forhåbninger, som markedsministeren her giver udtryk for, skulle gå i opfyldelse, er ganske ringe i forhold til sandsynligheden for, at udviklingen fortsætter, som den er i gang i overensstemmelse med de trufne beslutninger ...

Formanden: Jeg er ked af på ny at måtte påtale støj fra sideværelset. Det må være slut nu.

Gert Petersen: Vi må se i møde, at vi, når denne økonomiske union føres ud i livet, vil få love vedtaget her i tinget om helt nærliggende indenrigske problemer, love, der skal modsvare de direktiver, man er blevet enig om i Bruxelles — lad det så aldrig så mange gange forudsætte enstemmighed. Det afgørende er, at når et sådant direktiv er omsat til lov her af et eventuelt beskedent flertal, er et nyt folketingsflertal og et nyt flertal blandt vælgerne ikke i stand til at ændre denne lov, medmindre de andre medlemsstater vil acceptere det. Det siger sig selv, at et sådant lovforslag, hvis det